

Sygn. akt XI W 989/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Paulina Adamska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 września 2018 roku w W.

sprawy K. K.

urodzonej (...) w W.

córki T. i E. z domu S.

obwinionej o to, że:

w dniu 10 sierpnia 2017 r. około godz. 14:18 w ruchu lądowym na drodze publicznej w W. na ul. (...) naruszyła zasady określone w art. 46 ust. 1 PoRD w ten sposób, że kierując pojazdem marki F. o nr rej. (...) zatrzymała pojazd w miejscu powodującym utrudnienie ruchu,

tj. o czyn z art. 90 kw w zw. z art. 46 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 128 z późn. zm.)

I. Obwinioną K. K. uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej wnioskiem o ukaranie i za to na podstawie art. 90 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionej karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych.

II. Zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 170 (sto siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych i opłaty.

Sygn. akt **XI W 989/18**

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 sierpnia 2017 roku K. K. zaparkowała samochód marki F. nr rej. (...) na ul. (...) w W.. Pojazd po zatrzymaniu znajdował się na odcinku stanowiącym wjazd z ul. (...) skierowany do ul. (...). Na tym fragmencie drogi umieszczone były plastikowe słupki, które wyłączały ją z ruchu dla pojazdów samochodowych co wiązało się z odwróconym kierunkiem ruchu na ul. (...) z uwagi na odbywający się remont R.. Przejazd z ul. (...) w ulicę (...) był możliwy jedynie dla rowerzystów. Obwiniona, zatrzymując auto spowodowała utrudnienia w ruchu, blokując przejazd rowerzystom. Powyższe wykroczenie zaobserwował będący w tym miejscu M. S., który widząc zdarzenie rejestrował je wideorejestratorem, utrwalając numer rejestracyjny pojazdu i przekazując te materiały na Policję.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionej (k. zapis audiowizualny rozprawy z dnia 21 września 2018 roku znajdujący się na płycie CD k. 40), wydruku korespondencji mailowej (k. 1), płyty CD-R (k. 2), protokołu oględzin (k. 12-13).

Obwiniona przesłuchana w toku postępowania sądowego przyznała się do popełniania zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że pracowała na budowie (...) w okolicach miejsca zdarzenia prawie półtora roku. Było tam bardzo ciężko z parkowaniem i dostawami materiałów na budowę. Przez cały ten okres ani Straż Miejska ani Policja nie interweniowała w tym miejscu. Obwiniona oznajmiła, że jej samochód sfilmował rowerzysta i taka sytuacja nagrywania była tam dość częsta także wobec pojazdów innych pracowników budowy, którzy pozostawiali tam auta. Twierdziła, że nie zatamowała samego ruchu, jeśli chodzi o ruch samochodowy, bo gdyby tak było na pewno interweniowałaby Policja. Wskazywała, że był tam skręt w prawo, którym jeździli wyłącznie rowerzyści.

Obwiniona po odtworzeniu nagrania z płyty CD-R k. 2 potwierdziła, że jest to pojazd, jakim zaparkowała w przedmiotowym dniu a z jej zapisu wynika, że rowerzyści mieli możliwość przejazdu.

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę treść wyjaśnień obwinionej, oraz całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego - wina i sprawstwo obwinionej K. K. w zakresie zarzucanego jej czynu nie budzą wątpliwości. Obwiniona na żadnym etapie postępowania nie kwestionowała, że zaparkowała pojazd w przedmiotowym miejscu. Powoływane okoliczności są bezsporne i znalazły potwierdzenie w nagraniu dokumentującym powyższe zdarzenie (k. 2).

Obwiniona, tłumacząc swoje zachowanie wskazywała, iż fakt pozostawienia pojazdu w tym miejscu wiązał się z jej pracą na pobliskiej budowie i brakiem innych wolnych miejsc z uwagi na odbywające się tam prace remontowe. Twierdziła jednak, że takie zaparkowanie samochodem nie powodowało poważniejszych utrudnień w ruchu. Nadto wskazywała, że ani Straż Miejska ani Policja nie interweniowała w tym miejscu.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionej w powyższym zakresie nie zasługują na uwzględnienie albowiem stanowią błędne przyjęte przez nią interpretację o możliwości parkowania w tym miejscu i nie znajdują potwierdzenia w obowiązującym stanie prawnym i są jedynie dowolną i wybiórczą analizą przepisów prawnych.

W niniejszej sprawie istotne dla ustalenia stanu faktycznego miała płyta CD (k. 2), zawierająca nagranie wideorejestratora wykonane przez świadka M. S., które dokładnie przekazuje okoliczności zdarzenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, aby zostało ono sporządzone nierzetelnie, zostało przemontowane, albo przedstawiało zdarzenie inne niż inkryminowane. Na nagraniu widać skrzyżowanie ul. (...) z ul. (...) i samochód marki F. nr rej. (...) zatrzymany na jeździe w ul. (...).

Sąd obdarzył także wiarą dokumenty, które zostały na rozprawie uznane za ujawnione w postaci: wydruku korespondencji mailowej (k. 1), protokołu oględzin (k. 12-13). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Wyjaśnienia obwinionej w konfrontacji ze zgromadzonym materiałem dowodowym doprowadziły Sąd do przekonania, że obwiniona zrealizowała swoim zachowaniem znamiona wykroczeń z art. 90 kw. Przepis art. 90 kw stanowi, że ten, kto tamuje lub utrudnia ruch na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu podlega karze grzywny albo karze nagany. Przedmiotami ochrony określonymi w dyspozycji art. 90 kodeksu wykroczeń są porządek i płynność w ruchu drogowym, które mogą być zagrożone przez tamowanie lub utrudnianie ruchu na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Przez tamowanie należy rozumieć takie zachowanie się sprawcy, niezgodne z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym, które powoduje całkowite zatrzymanie ruchu, zmniejszenie dopuszczalnej prędkości czy też inne tego typu zakłócenie płynności ruchu na drodze publicznej lub w strefie zamieszkania. Z kolei utrudnianie to takie zachowanie się sprawcy, sprzeczne z obowiązującymi przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym, które co prawda nie powoduje zatrzymania ruchu, ale uniemożliwia jego ciągłość,

wprowadza dezorientację innych uczestników ruchu, tym samym powodując komplikacje w ruchu drogowym. Utrudnianie ruchu polega na zakłóceniu jego płynności; ruch ten jest zaburzony, ale możliwy. Skutkiem zachowania utrudniającego ruch jest sytuacja zmuszająca innych uczestników ruchu do zwiększenia uwagi lub podejmowania dodatkowych manewrów, na przykład hamowania.

Materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, iż K. K. w dniu 10 sierpnia 2017 r. kierując samochodem marki F. nr rej. (...) około godz. 14:18 zatrzymała pojazd na ul. (...). Powyższe jednoznacznie wynika z nagrania na płycie CD (k. 2) Linia obrony obwinionej mająca usprawiedliwiać jej zachowanie sprowadzała się głównie do twierdzenia, iż ani Policja ani Straż Miejska nie interweniowały w tym miejscu, co de facto miało dawać przyzwolenie na parkowanie na tym odcinku, nadto w jej ocenie zatrzymanie pojazdu nie powodowało większych utrudnień w ruchu i rowerzyści mogli tam przejechać. Sąd nie podzielił jednak stanowiska obwinionej w powyższym zakresie, uznając, iż taka argumentacja jest całkowicie chybiona.

Wskazać należy, iż na odcinku drogi w miejscu i czasie kiedy obwiniona zaparkowała swój pojazd ustawione były plastikowe pacholki (słupki), które miały na celu zablokowanie przejazdu samochodów z ul. (...) w ul. (...). Wówczas ruch na ul. (...) został odwrócony i odbywał się z ul. (...) w kierunku ul. (...) ze względu na trwające prace remontowe (w rejonie R.). Przy czym ruch ten nie został wyłączony dla rowerów i mogły się one na tym odcinku swobodnie poruszać, co jednoznacznie wynika z nagrania wykonanego przez świadka M. S.. Na zapisie widoczny jest wyraźnie znak zakazu wjazdu z tabliczką, iż nie dotyczy on rowerów (dlatego w tym miejscu postawiono plastikowe słupki, a nie betonowe bariery które uniemożliwiłyby wjazd także jednośladowi). Obwiniona również nie kwestionowała oznaczeń występujących w tym miejscu. Zdaniem Sądu znaki drogowe występujące na przedmiotowym odcinku były na tyle jasne i precyzyjne, że skoro poprzez ustawienie barier uniemożliwiono przejazd dla samochodów i dojazd od tej strony do ul. (...), to zakaz parkowania zdaje się być tutaj oczywisty, tym bardziej w sytuacji, gdy mogły się tamtędy poruszać rowery. Sama zaś okoliczność, iż Policja ani Straż Miejska nie karała za pozostawianie tam samochodu jest dla Sądu niezrozumiała i w żadnej sposób nie zwalniała obwinionej z odpowiedzialności za popełnione wykroczenia i zachowania zgodnego z prawem. Nadto założenie, że Zarząd Dróg Miejskich nie pobierał tam opłat – na co powoływała się obwiniona – co w jej ocenie oznaczało możliwość parkowania jest tutaj również nieuzasadnione. Nie było tam wydzielonej strefy parkingowej bowiem parkowanie tam pojazdu było zabronione.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych w ocenie Sądu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że obwiniona K. K. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 90 kw. Zaparkowanie pojazdu na tym odcinku drogi, będącym wjazdem skierowanym do ul. (...) spowodowało utrudnienia ruchu dla innych kierujący poruszających się w tym miejscu. Pozostawienie auta w taki sposób niewątpliwie było kłopotliwe dla rowerzystów i stanowiło przeszkodę w swobodnym dojeździe do ul. (...) i doprowadziło do zakłócenia płynności ruchu. Obwiniona miała świadomość oznakowania tego fragmentu drogi, widziała umieszczone pacholki, mające na celu blokadę przejazdu dla samochodów lecz mimo to zdecydowała się zatrzymać tam swój pojazd. Obwiniona jako kierująca winna swoim zachowaniem nie powodować utrudnień dla innych uczestników ruchu a nie pozostawiać samochód w dowolnym, wygodnym dla siebie miejscu, tłumacząc to tym, że w okolicy występował problem ze znalezieniem wolnego miejsca parkingowego.

Wymierzając obwinionej karę grzywny w wysokości 500 zł, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jej stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy obwinionej, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do niej osiągnąć. Sąd zważył w pierwszej kolejności, że czyn, którego dopuściła się obwiniona jest społecznie szkodliwy. Sąd zauważył, że zachowanie obwinionej nie miało charakteru incydentalnego. Obwiniona wskazywała, że wielokrotnie parkowała w tym miejscu. Jednocześnie warto podkreślić, że obwiniona jako osoba posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami nie może w dowolny sposób interpretować przepisów i opierać się na subiektywnym przekonaniu, które jest dla niej wygodne, w szczególności zajmować i parkować w miejscu, które nie jest do takich celów przeznaczone. Okolicznością obciążającą jest również fakt, iż K. K. była uprzednio karana za naruszanie przepisów ruchu drogowego, co w ocenie Sądu wskazuje na brak poszanowania ze strony obwinionej dla obowiązującego porządku prawnego. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara

w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionej i jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. W ocenie Sądu wymierzona kara będzie odpowiednią sankcją za czyn przez obwinioną popełniony czyn oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegąca porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionej osiągnąć.

Na podstawie art. 119 § 1 kpw, Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 2 i 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) oraz opłatę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).